("ఆంధ్రజ్యోతి" వీక్లీ: దీపావళి ఏప్రిల్ 1978)

రక్ష

"ఒస్తున్నా, ఒస్తున్నా!" గబగబా చీర వొంటికి చుట్టబెట్టుకుంటూ అంది, నీలవేణి.

"ఆ తలుపు కొట్టేవాడు ఆగడేం; వాడి మొహం మండ!" అని విసుక్కుంది. "లైటు స్విచ్చెక్కడుందో కనబడి చావదు!" అనుకుంటూ సత్యారావుని నిద్రలేపింది. "ఊఁ" అని మూలిగి, అటువేపు వొత్తిగిలాడు సత్యారావు. "ఎవరో తలుపుకొడుతున్నార్లేవండి!" అంది నీలవేణి. "షటప్ అండ్ స్లీప్!" అని నీలవేణి చెయ్యి పట్టుకుని లాగాడు సత్యారావు. "ఏడ్చినట్టే వుంది సరసం" అంటూ రెండో చేత్తో అతని నడుంమీద వొక్కటిచ్చుకుంది.

"లెండి!" అని గద్దించి, మంచం కాళ్ళ వేపున్న లుంగిని అతనిమీద పడేసింది. అంత చీకట్లోనూ నీలవేణి ఒంటినిండా బట్టలు కట్టుకున్నట్టు కనిపెట్టి తక్కున లేచి కూర్చున్నాడు సత్యారావు. తలుపు చప్పుడు అలా వినబడుతూనే వుంది. క్షణంలో మత్తు వదిలింది. మరుక్షణంలో లుంగీ వొంటికి చుట్టబెట్టుకొని స్విచ్చిబోర్డు దగ్గరికెళ్ళి లైటేశాడు.

"అయ్యో! పైటంచు లోనకెళిపోయింది!" అంటూ బాత్‌రూంలో దూరింది నీలవేణి: జాకెట్టుకి బొత్తాములు పెట్టుకుంటూనూ.

తలుపలా చప్పుడవుతూనే వుంది.

"ఎవడ్రా నీయబ్బ!" అంటూ తలుపు గడియ తీశాడు సత్యారావు. తలుపు సగం తెరవగానే తలుపుకొడ్తున్న వారెవరో తెలిసిపోయింది.

సత్యారావుని తన చేతిలోవున్న కర్రముక్కతో పక్కకి తోసేస్తూ లోపలికొచ్చేడు వెంకటస్వామి. అతని వెనకాలే సుబ్బయ్యకూడా గదిలో దూరేడు.

"అదేదీ?" అని దబాయించాడు వెంకటస్వామి.

"మాటలు తిన్నగా రానీ. అదీ, ఇదీ అన్నావంటే మర్యాదగా వుండదు!"

"షటప్! గొప్ప మర్యాదస్తుడివి బైల్దేరేవు. బ్రాందీవాసనా నువ్వాను! ....సుబ్బయ్యా, చూడు, బాత్రూంలోగాని దూరిందేమో?"

సుబ్బయ్య బాత్‌రూం దగ్గిరికెళ్ళి తలుపుమీద చెయ్యి వేశాడు. "ఆగండి! చీర కట్టుకుంటూవుంటే ఏమిటా గొడవ? అసలెవరూ, వచ్చింది?" అని అరిచింది నీలవేణి.

చేతిలో కర్రతో బాత్రూం తలుపుమీద కొట్టాడు సుబ్బయ్య. "ఎవడా? నీ రంకు మొగుడు!" అన్నాడు ధాష్టీకంగా.

"ఇట్రా, బ్రదర్!" అని సత్యారావు సుబ్బయ్య చెయ్యి పట్టుకొని గది మధ్యకి లాక్కొచ్చాడు. "ఏంటి, మీ ఉద్దేశం?" అన్నాడు అతిథులిద్దర్నీ వుద్దేశించి.

వెంకటస్వామి జేబులోంచి పుస్తకం, పెన్సిలూ తీశాడు. "రానీ, ఆ శాల్తీని కూడా" అన్నాడు సుబ్బయ్య.

"ఏటా యేషం, లుంగీ నువ్వూను. సొక్కా యేస్కో. తొరగా యెళ్ళాలి మనం. మీ ఒక్కళ్ళతోనే కూకోమంటావేటి, తెల్లారే వరకూను!" అని సత్యారావుని కర్రతో పొడిచాడు వెంకటస్వామి.

"అడ్డమైన రకాల వాళ్ళనూ చూసి చూసి మీరు బొత్తిగా మంచీ మర్యాదా మర్చిపోయారల్లే వుంది! ముందు బైటికి పదండి! కింద కౌంటర్ దగ్గర తేలుస్తాను మీ సంగతి. మేనేజర్ వున్నాడా?" అన్నాడు సత్యారావు.

వెంకటస్వామి నవ్వాడు. "ఏంటి, కిందికెల్లి మాట్లాడేది? తొరగా రూంకి తాలంఏసి మాతో బయిలెల్లండి"

బాత్‌రూం తలుపు తోసుకుని వచ్చింది నీలవేణి, "ఇదేంటండీ ఈ అల్లరి?" అంది సత్యారావుతో వచ్చినవాళ్ళెవరో తెలుసుకుని.

సుబ్బయ్య పకాలుమని నవ్వుతూ వంగాడు. "మందు కొట్టేసింది గురూ, లంజ!" అని ముక్కుమీద రుమాలు పెట్టుకున్నాడు.

మెరుపులా సుబ్బయ్యమీద పడింది నీలవేణి. "లంజంటావురా, నీ మొహం మండా!" అంటూ, సుబ్బయ్య చంకలో వున్న కర్ర తీసుకుని, రెండు చేతులతోనూ పట్టుకుని, సుబ్బయ్య వీపుమీద గట్టిగా రెండు బాదులు బాదింది, ఎంత దెబ్బకొట్టావే నీయమ్మ!" అని సుబ్బయ్య ఆమె మీద పడి, చెయ్యి మెలితిప్పి, కర్ర లాక్కున్నాడు.

నీలవేణి సుబ్బయ్యను కొట్టడం ఆశ్చర్యంగా చూస్తున్న వెంకటస్వామికి తన చంకలో వున్న కర్రను సత్యారావు లాక్కోడం తెలీలేదు. సత్యారావు ఆ

కర్రతో సుబ్బయ్యను నాలుగేశాడు. సుబ్బయ్య ఇన్నాళ్ళూ తన కర్రతో నిస్సహాయుల్ని కొడుతూ రావడమేగాని, ఎన్నడూ ఒక దెబ్బ తిన్న పాపాన్న పోలేదు; ఎప్పుడో ట్రెయినింగ్‌లోతప్ప. ఈ హఠాత్ దాడికి సుబ్బయ్య సిద్ధంగా లేడు. అతడి కర్ర కింద పడిపోయింది. "బాబో" అని అరుస్తూ, గెంతి వెంకటస్వామి పక్కకు చేరాడు.

సత్యారావు వగరుస్తూ "ఎన్ని గుండెల్రా నీకు? నా వైఫ్ వొంటిమీద చెయ్యేస్తావా?" అన్నాడు.

"నే నంటూనే వున్నాను గురూ, అళ్ళేదో ఫామిలీ అయ్యుంటారని, నా మాటిన్నావుకావు" అన్నాడు సుబ్బయ్య బాధగా.

కిందినుంచి కఠోరంగా ఈల వినబడింది.

"ఎస్సార్" అని రూంలోంచి బయటికి పరుగెత్తాడు వెంకటస్వామి, తలుపు దగ్గర నిలబడి సుబ్బయ్యకి రమ్మని సౌంజ్ఞచేసి. సుబ్బయ్య తలుపు దాటగానే తలుపు గడియ బైటినుంచివేసి "నువ్విక్కడే వుండు!" అని కిందికి దిగాడు.

నీలవేణి పరుపుమీద బోర్లా పడుకుని ఏడవసాగింది.

"నీలా! ఏంటది? ఏం ఫర్వాలేదు, లేచి కూర్చో" అని చేతిలో కర్రను మూలకి విసిరేసి, ఆమె పక్కనే కూర్చున్నాడు సత్యారావు. ఆమెని తన కెదురుగా తిప్పుకోడానికి ప్రయత్నించాడు.

"వెధవ దేశం, వెధవ మనుషులూనూ!! ఛీ!" అంటూ లేచి కూర్చుంది నీలవేణి. "కింద ఇంకా బోలెడుమంది వున్నట్టున్నారు. ఏం చేస్తారో ఏమో, వీళ్ళ దుంపతెగ!" అంది.

"వాళ్ళ మొహం. వాళ్ళేంటి జేసేది, బూడిద: ఏమన్నా తప్పుజేస్తేగా, మనం?"

"వాళ్ళ దృష్టిలో తప్పేనేమో, మనం చేసింది?"

0 0 0

"ఒకప్పుడు నా దృష్టిలోనూ తప్పే!" అనుకుంది నీలవేణి.

రెండేళ్ళ కిందట వొకనాడు ఆలస్యంగా యింటికి చేరిన సత్యారావుని అడిగింది. "ఏమిటండీ ఆ వాసన? కొంపతీసి—"

"నేనెవరి కొంపా తియ్యలా, ఫ్రెండ్స్ నలుగురూ పార్టీ అన్నారు: వెళ్లొచ్చానంతే. నేనేం తాగి తాగి ధరణిపై బళ్ళా"

"బాగానే వుంది కవిత్వం. పార్టీ అనంగానే పోవటమేనా! తప్పించు కోటం చాతగాలేదా లేక ఇష్టమో అలవాటో ఏర్పడి పోయిందా యీ సరికే?"

"అలవాటేంగాలా."

"అలవాటు కాలేదంటున్నారు. అంటే కొన్నాళ్ళయిందన్నమాటేగా, ఇది మొదటి తడవగాదు."

"ఆ, ఏడాదవలా, మరి?"

"మరింతకు ముందెప్పుడూ వాసన లేదే!"

"ఇట్టాటా, నువ్వూళ్ళో లేనప్పుడో, బైటజేరినప్పుడో పెట్టుకుంటు న్నాంగా."

ఆ తరువాత వొక నెలకి—

"మళ్ళీ యివ్వాళ కూడా పార్టీయేగా?"

"ఎట్టా దెలుసుకున్నావే, నీ అసాధ్యం గూలా!"

"ఎట్లానో యేం? గుప్పున వాసన గొడుతుళ్ళా?"

"కొడితే కొట్టిందిలే—ముందన్నం వొడ్డిచ్చు. ఆకలవుతా వుంది."

"మీరే వొడ్డిచ్చుకోండి. నాకా వాసన వెలపరంగా వుంది. మీ పక్కన కూర్చుంటే నేదిన్నది కాస్తా వాంతయ్యేను!"

"సర్లే—!"

"ఎంత ఖర్చవుతుందండీ, ఒకో తడవ 'పార్టీ'కి?"

"ఆఁ ఎంతో ఎందుకవుతుంది? తలా యిరవై—"

మళ్ళీ నెల్లాళ్ళకి—

సాయంకాలం అతను బయల్దేరేముందే అడిగింది. "ఏంటో మా వుషారుగా ఉన్నారు, మళ్ళీ ఏదన్నా పార్టీనా?"

"ఆ; చెప్పటం మర్చా! వొచ్చేటప్పటికి పదకొండు కావచ్చు."

"ఇరవై లూ పాతికలూ తగలేసి పైపెక్కడో తాక్కపోతే మీ క్కావల్సిన సరుకు పదో, పదిహేనో పారేసి అదేదో యింటికే తెచ్చుకు తాగరాదు?"

"తాగొచ్చనుకో అయితే నలుగుర్తో తాగినప్పటి మజా వుండదు. ఏవో కబుర్లూ అవీ వుంటాయిగా."

"ఏం కబుర్లేం మహా! జీతాలు. యింక్రిమెంట్లు. ప్రమోషన్లు యివేగా! కాకపోతే ఆఫీసర్లమీదనో లేడీ ఎంప్లాయీస్ మీదనో అవాకులూ చెవాకులు— అంతేగా!"

"నీదుంపతెగ, చూసినట్టు చెబుతున్నావే?"

"ఆ చూశాకాబట్టే అంటున్నా. పోయినతడవ మా అక్కగారూ రెళ్ళాగా, బావగారు మీకు మల్లే బైటకి పోడు! నాతో తాగాలనుకుండే వాళ్ళు నా యింటి దగ్గరే అఘోరించడంటూ ఇంట్లోనే పెడతారు. దుకాణం!"

"ఇంతకీ యేమంటావు?"

"ఏం లా, ఆ చెప్పుకునేవి మా లొపు కబుర్లు గాకపోతే ఇంటికి తెచ్చుకుని తాగమంటున్నా, బైటికి పోవటం, మీ దాతృత్వం కనిబెట్టి వాళ్ళంతా మీతో యాభైలూ, వందలూ ఖర్చు జేయించటం! అట్లాంటి వాళ్ళకు దూరంగా వుంటం మంచిదంటున్నా."

ఆ రోజు ఎనిమిది గంటలకే వచ్చేశాడు సత్యారావు.కొడుకు నిద్రపోతూ వుండడం గమనించి—"కాసిని వేరుశనగపప్పులు వేయించి కారం చల్లు. నూనెక్కువ వెయ్యమాకు. వీధి గుమ్మంలో బడ్డీ కుర్రాణ్ని కేకేసి నాలుగో, ఆరో సోడాలు పెట్టి తెమ్మను. ఈలోగా నేను స్నానం గానిచ్చొస్తా" అన్నాడు.

"ఏం కథా?"

"ఇంట్లోనే తాగమన్నావుగా!" అని జేబులోంచి సీసా తీశాడు సత్యారావు.

"ఉఁహూఁ!" అని, సీసా అందుకొని "బ్రాందీ" అని చదివి, "ఈ సీసా ఎంత ఖరీదుంటుందేం?" అంది నీలవేణి.

"పందొమ్మిది! మనకైతే పద్దెనిమిది!"

"అంత వాడుకగా కొనుక్కుంటున్నారా యేం!?"

"వాడుకా గాదు, నీ బొందా గాదు. ఆ బ్రాందీషాపు సేల్సుమన్ తమ్ముడు మా ఆఫీసులో వున్నాను!"

బజార్లోంచి తెచ్చుతున్న చిప్స్ తింటూ ఒకసారి పోసుకున్నది అరగంట పాటు తాగడం చూసింది నీలవేణి.ఈ లోగా వేరుశనగపప్పులు వేయించి చిన్న ప్లేట్లో పెట్టి అతని ఎదురుగా కూర్చుంది. అతను కొంతసేపు రేడియోవింటూ పిల్లాడి హోంవర్కు చూశాడు. ఒక ఉత్తరం రాశాడు. అవన్నీ అయినాక ఏదో పుస్తకం తీసి చదవసాగాడు. గ్లాసు పావుగంట పాటు ఖాళీగానే వుంది.

నీలవేణి ఏదో అల్లుతుంటోంది అక్కడ కూర్చొని.

"ఎట్లా వుంటుందేం, ఇది?" అని అడిగింది.అతను రెండోసారి గ్లాసులో పోసుకుంటూ వుండగా.

"కొంచెం చేదుగా, కొంచెం వగరుగా,"

"అందుకేగావును, ఈ శనగపప్పులూ, చిప్సూ అవీను. బావగారు జీడిపప్పులు తప్ప మరోటి వల్లగాదనేవారు-బోలెడు ఖరీదు!"

"ఆయనకేం. నా జీతానికి మూడురెట్లు ఆయన ఎడంచేతి సంపాదనే వుంటుందాయె."

అతను సోడాకొట్టి గ్లాసులో పోసుకున్నాడు. కిటికీలోంచి గ్లాసు అందుకుని "ఏదీ ఇందులో నాగ్గూడా పొయ్యండి,ఎట్టా వుంటుందో చూతాం" అన్నది.

సత్యారావు నిర్ఘాంతపోయాడు. మరుక్షణంలా "అమ్మ నీ తెలివి పాడుగాను! ఇందుకా, ఇంటికి తెచ్చుకోమన్నది?" అని జోకు వేశాడు.

"అదేం కాదు. ఆ సీసాలోదంతా మీరొక్కరే తాగేస్తే నా అయిదువతనం యామయ్యేనో అని," అని నవ్వింది నీరవేణి.

ం ం ం

అది మొదలు-అతను బయటెక్కడా తాగడంలేదు.ఆమెకి చేరాలనుంటే చేరుతుంది. లేకపోతే ఒక లిమిటు పెట్టి అతన్ని ఆపేస్తుంది, అది కాస్తా అయ్యాక అతను దాదాపురెండు గంటలపాటు రెండు రెట్లు వుత్సాహంతో వుండగలగడం ఆమెకి ముచ్చటగా వుండేది. మొగుడూ, పెళ్ళాం అన్నాక ఒకరితో వొకరు అబద్ధాలాడుకోడం, లోపల అసహ్యాలు పెంచుకుని పైకేమో చిరునవ్వులూ కృత్రిమ ప్రేమలూ వొలకబోసుకోడం బావుండదని వాళ్ళిద్దరికీ అనిపిస్తుంది.

ఒక్కడే కొడుకు, వాడు రెసిడెన్షియల్ స్కూల్లో చదువుతున్నాడు. వాళ్ళ "పేరెంట్స్ డే" జరుపుతున్నారు రేపు. ముందురోజు రాత్రికి చేరుకొమ్మనీ, ఇట్లావచ్చే తల్లిదండ్రులకి వసతి. భోజనం ఏర్పాటు చేస్తున్నామనీ స్కూలు వాళ్ళ ఆహ్వానంలో రాశారు. కాని ఇక్కడికి చేరేసరికి అటువైపు వెళ్ళే ఆఖరి బస్సు వెళ్ళిపోయింది. ఖచ్చితంగా వస్తామని రాసి, అక్కడకి చేరకపోయినందుకు వాడక్కడ ఎదురుచూస్తూ భంగపడి మిగతా పిల్లలమధ్య అవమానమో, చిన్నతనమో లోటో పొంది వ్యథ చెందుతాడేమోనని, ఇక్కడ లాడ్జిలో డబుల్ రూమ్ తీసుకుని, ఫోన్‌చేశాడు సత్యారావు ఫలానా బస్‌స్టాండ్ దగ్గర ఫలానా లాడ్జిలో ఉన్నామని, పొద్దుట ఫస్టుబస్‌లో వస్తామనీనూ. అవతల ఒక మేష్టారు పలికి: ఆ పిల్లవాడు తనకి బాగా తెలుసనీ. కబురు తప్పకుండా చెబుతాననీ అన్నాడు.

రాత్రంతా ఎలా గడపడం అనే విషయంమీద ఇద్దరికీ రెండు అభిప్రాయాలు ఇప్పుడేకాదు, ఎప్పుడూలేవు. అందులోనూ: ఈ సారి "కాలక్షేపం" చేయక-చాలా రోజులు- దాదాపు మూడు నెలలు- అయింది!

0 0 0

పది నిముషాలయ్యేసరికి మళ్ళీ వరండాలో బూట్ల చప్పుడైంది. తలుపు తెరుచుకు వచ్చారు: వెంకటస్వామి. సుబ్బయ్య "రమేష్."

రమేష్ లోపలికొస్తూనే-"ఏ వూరు?" అని అడిగాడు సత్యారావును.

"అవనిగడ్డ!"

"అంటే ఎక్కడ?"

"కృష్ణాజిల్లాలో, దివితాలూకా, ఆ మాత్రం తెలీదు?"

"ఈ అమ్మాయెవరు?"

"నా వైఫ్"

"ఈ సంగీతం చాలా మంది పాడేరు. నిజం చెప్పు!"

"నిజం చెప్పండి——అని వుంటే మీమీద గౌరవం కలిగేది నాకు——మీరు కూడా వాళ్ళలాగానే మాట్లాటం విచారకరం. ఎనీవే-మొదటిసారి గనక వూరుకొంటున్నా. నేను నిజమే చెప్పాను. షి ఈజ్ మై వైఫ్."

"నేన్నమ్మను. మీరు, నలుగురూ మెసిలే చోట, ఒక స్త్రీని గుప్తపరిచి; ఆమెతో వ్యభిచారం చేస్తున్నారు.అందుకని మీ పైన చర్య తీసుకోమని సిఫార్సు చేయాలి. మీరు మాతో రావలసొస్తుంది!" అని రమేష్ వెంకటస్వామికీ, సుబ్బయ్యకీ సౌంజ్ఞలు చేశాడు.

సత్యారావు తనవైపు వస్తున్న ఆ యిద్దర్నీ చూసి "ఇదుగో సోదరులూ, మీ రెండు కర్రలూ అక్కడున్నాయి; పట్టుకుపోండి. మరి మీరు ముగ్గురూ వెంటనే బయటికి నడవండి. మేం ఈ రాత్రికి ఈ రూం విడిచి రాం. నాపేరు, అడ్రసూ లాడ్జి రిజిష్టర్‌లో రాశాను. మేం యిద్దరం వచ్చాం, ఆ ప్రకారమే అక్కడ రికార్డ్ చేశాను, మేం యిద్దరం భార్యా భర్తలమని అక్కడ రాశాను. అలాగే చెబుతున్నాం కూడా. మీరు నమ్మకపోతే మీ ఖర్మ. అడ్డమైన రకాల వాళ్ళను చూసి చూసి మీకు మనుషుల మీద. మనుషుల నిజాయితీ మీద నమ్మకాలు పోతే దానికి మే మేం చెయ్యం? గుడ్ నైట్!"

"ఇదుగో, చూడండి, మిష్టర్! ఈ తాటాకు చప్పుళ్ళకి మా కుందేళ్ళు బెద

రవు. మీరు మర్యాదగా మా వెంటరండి. యు అర్ వేస్టింగ్ అవర్ టైమ్" అన్నాడు రమేష్.

"తొందరపడకండి. మేం భార్యాభర్తలమని చెబుతున్నాం. అలా కాగితం రాసిమ్మంటేకూడా యిస్తాం. ఇద్దరం సంతకాలెడతాం. ప్రొద్దుట. వీ తప్పదూ అన్నట్టయితే ఒక ఫస్ట్‌క్లాస్ మేజిస్ట్రేటు దగ్గరకొస్తాము, మా వస్ల! మానుకొని అక్కడ వారుకోరితే డిపొజిషన్స్ యిస్తాము. అంతేకాని అర్ధరాత్రి ఇంతసేపు మీ మాటను ప్రతిఘటించి ఇప్పుడు మీకు లొంగిపో! మీ వెంటవచ్చి అపదలను కొని తెచ్చుకోటానికి సిద్ధంగా లేం."

"ఆపద లేమిటి?"

"ఏమో! అవి ఎలా వస్తాయో!? ఆ మధ్య ఎక్కడో ఒక జంట సినిమ నుంచి వస్తూవుండగా పోలీసులు ఆ పురుషుణ్ణి హత్యచేసి స్త్రీని గర్భవతి? నేశారటగా- అట్లా."

"ఐ సీ, ఒ.కె. నేనూ చూస్తాను. రేపు ఉదయం మీరెలా తప్పించుకు టారో?"

రమేష్ బయటికి వచ్చి వెంకటస్వామినీ, సుబ్బయ్యనూ అక్కడ కాపల పెట్టి వెళ్ళాడు.

o o o

ఉదయం ఆరున్నర- ఏడు మధ్య-

పన్నెండేళ్ళ కుర్రవాడు. అందమైన యూనిఫాం ధరించి ఆ లాడ్జి కౌంటర్ దగ్గరి కొచ్చాడు,

"గుడ్మార్నింగ్ అంకుల్. అయామ్ రాజేష్.ఇన్ సె వెస్టాండర్డ్!"

"ఎస్, మాస్టర్ రాజేష్, నాపేరు గుర్నాథం. వాట్ కైనెడూ ఫర్యూ?"

"మా అమ్మగారూ నాన్నగారూ రాత్రి మీ హోటల్లో బసచేశారట. వాళ్ళు మా స్కూల్ కేంపస్‌కి ఫస్ట్ బస్‌లో వస్తా మన్నారు. రాలేదు."

"వాళ్ళ పేర్లు చెప్పు బాబూ-"

"శ్రీ సత్యారావు; శ్రీమతి నీలవేణి!"

గుర్నాథానికి అర్ధమై పోయింది. వెంకటస్వామికి కేక పెట్టాడు. సరిగ్గా వెంకటస్వామి మెట్లు దిగేవేళకి రమేష్ మోటార్ సైకిల్ చప్పుడు వినబడింది. వెంకటస్వామి తదేక దృష్టితో ఆటుచూస్తూ అటెన్‌షన్‌లో వుండి, అతను •గానే సెల్యూట్ కొట్టి గుడ్మార్నింగ్ చెప్పాడు.

రమేష్ జేబులోంచి రెండు కాగితాలు తీశాడు. "రాత్రి రూమ్ నెంబరు టు-త్రీ వాళ్ళున్నారుగా ఈ కాగితాలు చూపించు. అయ్య గర్వం విరుగుతుంది"

"సార్" అన్నాడు గుర్నాథం.

"ఆఁ, ఏం?"

"ఈ కుర్రాడు—"

మిగిలిందంతా కుర్రాడే మాట్లాడాడు....

"ఇట్లా చాలమంది పేరెంట్స్ వచ్చి అక్కడ బస్సులులేక స్టకప్ అయిపోతారని మాస్కూల్ బస్ తీసుకొచ్చాం సార్. మా పేరెంట్స్‌ని పికప్ చెయ్యాలి."

రమేష్ నిస్సహాయంగా "మీ తల్లి దండ్రుల్ని నువ్వు గుర్తు పట్ట గలవా" అని అడిగాడు అతని ఉద్దేశం"ఆరూమ్‌లో మేం చాచినవ్యక్తులు నీ తల్లిదండ్రులేనని నువ్వు సాక్ష్యం చెప్పగలవా?" అని.

మాస్టర్ రాజేష్ చిరునవ్వు నవ్వాడు "మీ తల్లిదండ్రుల్ని మీరే గుర్తు పట్టలేరా?"

-[అతనన్నది "కెన్ యునాట్ రికగ్నయిజ్ యువర్ ఓన్ పేరెంట్స్?" అని-]

ఇరవై మూడో రూమ్ తలుపు తెరిచి తెరవడంతో లోపల గడియ తీసి పత్యారావు చూశాడు. "హాయ్ డాడీ:" అంటూ ముగ్గుర్ని తప్పించుకుని లోపలికి దూకాడు రాజేష్ లోపలికి వెళ్ళీ వెళ్ళగానే "హాయ్ మమ్మీ;" అని తల్లిని కౌగలించుకున్నాడు.

"మమ్మీ, పిళ్ళెందుకు మిమ్మల్ని రక్షిస్తున్నారు? రాత్రి మీ రూంలో దొంగలు పడ్డారా?" అని అడిగాడు.